

[Josef Andersson.]

tilbage til den Skikkelse, den havde før Revisionen i 1942, saaledes som mit Parti havde stillet Forslag om i det andet høje Ting. Hvorfor skal det nu igen gaa ud over Arbejderne? Det er jo ikke Arbejderne, der har haft de store Fortjenester under Krigen. Der kunde sikkert med større Ret foretages Regulering af Indtægterne hos andre Grupper i Befolkningen end netop hos de arbejdsløse. Dertil kommer det fuldkommen urimelige i at foretage en Ændring af Understøttelsessatserne netop nu, da man formentlig i Løbet af et Par Maaneder, naar Forhandlingerne om Arbejdsoverenskomsterne er tilendebragt, paa ny skal regulere Dagpengesatserne.

Det eneste rigtige vilde være, at man lod den Ordning, som nu er gældende, løbe endnu et Stykke Tid, saa meget mere som der ikke findes nogen virkelig saglig Grundelse for at ophæve den. Det er jo nemlig ikke rigtigt, at der ikke kan skaffes den fornødne Arbejdskraft paa Grund af Arbejdsfordelingsordningen, medens det derimod er rigtigt, at der er mange Arbejdere, som maa nøjes med en nedsat Fortjeneste, fordi Produktionen paa Grund af Materiale-mangel gaar paa indskrænket Tid. Udviklingen i Krigsaarene ramte særlig Arbejderne haardt ved Arbejdsløshed, Arbejdsfordeling, Lønkat, Lønstop og Prisstigning. Det har været umuligt for Arbejderne i disse Aar at skaffe de nødvendige Forsyninger, alt er slidt op; mange savner de mest nødvendige Fornødenheder, og en Forringelse af Arbejdernes og de arbejdsløses økonomiske Stilling vil betyde yderligere Savn.

Derfor er en Nedskæring af de arbejdsløses Understøttelser paa nærværende Tidspunkt helt meningsløs, saa meget mere som Forholdene paa alle Omraader, ikke mindst i beskæftigelsesmæssig Henseende, endnu er meget uklare. Der havde derfor været god Grund til at vente med Revisionen af Arbejdsløshedsloven, til Forholdene paa det økonomiske og beskæftigelsesmæssige Omraade blev mere afklaret. Vedtagelsen af dette Lovforslag vil ogsaa medføre en Belastning af Arbejdsløshedskassernes Økonomi, der maaske kan gøre en Kontingentforhøjelse nødvendig, hvad der under de nuværende Forhold vilde være meget uheldigt.

Lovforslaget har jo været underkastet en indgaaende Behandling i det andet høje Ting, hvor der er afgivet en omfattende Betænkning. Idet jeg henviser til, hvad mit Partis Ordfører i det andet Ting har ud-

talt under Lovforslagets Behandling, og de Ændringsforslag, der fra mit Parti er stillet til de forskellige Paragraffer, finder jeg ingen Anledning til at gaa nærmere ind paa Lovforslagets Enkeltheder. Da der ikke under Lovforslagets Behandling i det høje Folketing er taget noget Hensyn til de Synspunkter og de Ændringsforslag, mit Parti har fremsat, og da Lovforslaget i sin Helhed er en Forringelse i Forhold til den nugældende Ordning, kan jeg ikke tilsige mit Partis Medvirken til dets Gennemførelse, medmindre det under en eventuel Udvalgsbehandling kan blive ændret paa en for mit Parti tilfredsstillende Maade.

Hvad angaar Forslag til Lov om ekstraordinær Hjælp til visse arbejdsløse Forsørgere, som ikke er berettigede til Understøttelse gennem Arbejdsløshedsforsikringen, kan jeg henholde mig til de Udtalelser, jeg lige nu har fremsat om Lovforslaget om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. De langvarigt arbejdsløse maa vel siges at være vanskeligere stillede end arbejdsløse i al Almindelighed, og mit Parti kan derfor heller ikke medvirke til Gennemførelsen af dette Lovforslag.

Nielsen-Man: Det foreliggende Lovforslag om Ændringer i Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring har jo medført, at Lidenskaberne — ogsaa hos det ærede Medlem Hr. Josef Andersson, som var Ordfører for Socialdemokratiet — kommer i Bevægelse og piskes op. Jeg beklager, at det ærede Medlem ser sig foranlediget til at anslaa de Toner, han her benyttede. Jeg synes, det var rigtigere, om man rent sagligt drøftede Lovforslaget og de Forhold, der knytter sig til det, og saa stræbte henimod at faa en fornuftig og forstandig Ordning, som baade Samfundet og de arbejdsløse kunde være tilfredse med.

Jeg er i og for sig ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Josef Andersson, naar han siger, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen bør være saa høj, at Arbejderne og deres eventuelle Familier kan bevare en saadan Levfod, at de i hvert Fald ikke kommer ned under Eksistensminimum. Men jeg vil gøre opmærksom paa — og det ærede Medlems Udtalelser kunde, synes jeg, tyde paa, at han har misforstaaet det —, at det foreliggende Lovforslag netop er bygget op saaledes, at de arbejdsløshedsforsikrede, som har Familie — i hvert Fald, naar de har over 3 Børn —, bevarer en saadan Arbejdsløshedsunderstøttelse, at man ikke kan tale om Nedskæring i den Forbindelse. Der skelnes ved det foreliggende